

lí. Případně obojí. Pro někoho to možná znamená příval energie a přesvědčení. Pro někoho spíš první rány a neúspěchy, které nám tam, ať chceme, nebo nechceme, hází zpátečku. Pro někoho možná chaos a zmatek v hlavě. Pro někoho tvrdou realitu, ale taky sladký příběh.

Pro Kate to bylo asi všechno dohromady.

Stále o svém snu věděla, ale někdy bylo zkrátka příliš náročné za ním jít a zvládnout všechny pochyby a nejistoty, které v sobě přes všechnu odvahu, touhu a vášně, odhodlání a lásku k umění měla.

Sotva se vzpamatovala z horské dráhy plné hormonů a všech intenzivních vjemů, emocí a prožitků, zatukala na dveře dospělost.

To období, kdy už přece máš vědět, co chceš a kam směřuješ! „Ty to ještě nevíš? Jsi divnej. To bys měl vědět. Měl bys to tedy co nejdřív zjistit, než bude pozdě.“

To období, kdy pomalu, ale jistě zapomínáme na ty malé kluky a holky v nás.

To období, kdy se rozhodneme dát přednost něčemu praktickému, protože přece potřebujeme živit sami sebe, rodiny a domácí mazlíčky. Potřebujeme přece „jistotu“.

A tak se na nějaké sny vykašleme. Nebudeme si naivně myslet, že zrovna my jsme ti vyvolení, kterým se to podaří.

Přece si nebudeme myslet, že bych byl zrovna já ten výjimečný nebo ta výjimečná.

„Nebud' vtipnej.“

A právě v tento moment se pomalu, ale jistě vytrácí všechny naše sny a ideály. Někde ve tmě. V podvědomí. Ve všech těch blyštivých vzpomínkách, které nás utvářely a byly naší součástí.

Najednou je s nimi amen.

Necháme je odejít.

Pokud jim to dovolíme, rozpustí se a zahynou ve vakuu zvaném „JEN A POUZE DĚTSKÝ SEN“.

